

έξαλλος

έξαλλος, -η, -ο, επίθ. [<μτγν. ἔξαλλος]. **1.** που είναι εκτός εαυτού: «γίνεται έξαλλος μ' όλες αυτές τις βλακείες που ακούει να λένε». **2.** (για ψυχικές καταστάσεις) που είναι ιδιαίτερα έντονος, ακράτητος, ασυγκράτητος: «έξαλλος ενθουσιασμός || έξαλλοι πανηγυρισμοί». **3.** που είναι προκλητικός, εκκεντρικός στο ντύσιμο ή στη συμπεριφορά του: «ξεχωρίζει αμέσως απ' όλους τους άλλους, γιατί φοράει πάντοτε έξαλλα ρούχα». Επίρρ. **έξαλλα**.

- μου βγήκε έξαλλα ή μου τη βγήκε έξαλλα ή μου τη βγήκε στο έξαλλο, ενήργησε, μου συμπεριφέρθηκε με προκλητικό τρόπο: «όποιος μου τη βγαίνει έξαλλα, τον περιποιούμαι δεόντως». Για συνών. βλ. φρ. μου βγήκε ανάποδα ή μου τη βγήκε ανάποδα ή μου τη βγήκε στο ανάποδο, λ. ανάποδος.

- ξηγιέμαι έξαλλα, συμπεριφέρομαι με ανάρμοστο, εκκεντρικό, με σκληρό ιδίως τρόπο: «μην έχεις πολλά πάρε δώσε μαζί του, γιατί ξηγιέται έξαλλα».

- του βγαίνω έξαλλα ή του τη βγαίνω έξαλλα ή του τη βγαίνω στο έξαλλο, ενεργώ, συμπεριφέρομαι εναντίον του με προκλητικό τρόπο: «μόλις του τη βγήκα στο έξαλλο, έκατσε στ' αβγά του». Για συνών. βλ. φρ. του βγαίνω ανάποδα ή του τη βγαίνω ανάποδα ή του τη βγαίνω στο ανάποδο, λ. [ανάποδος](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας